

e-chrya

visie door reflectie

Workshop 30 augustus 2015

De workshops van *e-chrya* zijn bedoeld om te *verbreden*, te *ontwikkelen* en te *ontdekken*.

Als groep, als netwerk, komen we bij elkaar om elkaar te leren kennen en van elkaar meer te leren over een onderwerp en onszelf daarin verder te scholen zodat we deze kennis in onze dagelijkse werkzaamheden kunnen toepassen.

Stilstand-Vergeving-Herstel

Lichaam-Geest-Spirit-Ziel

De Ziel heeft verschillende Spirits aan het werk. Verbinding zit links naast fontanel.

De Spirit zit in het lichaam en voedt de Ziel met positieve ervaringen. Die gaan meteen door, zodat de Ziel groeit. Negatieve ervaringen moet de Spirit zelf mee dealen en kunnen niet naar de Ziel.

De Spirit kan door te weinig positieve ervaringen de Ziel laten krimpen i.p.v. groeien.

De Spirit neemt 80 % van de kennis van de Ziel mee en krijgt deze aangevuld met emoties. De emoties van de Spirit houden voor een deel tegen wat op Zielsniveau zou kunnen.

De Ziel wil dingen leren, ervaren, meemaken om zo te kunnen groeien. Op Zielsniveau sluiten we een contract af over alle zaken die we op Mensniveau willen leren. Daar horen ook negatieve ervaringen bij en de Ziel kan daarvan leren wanneer deze positief worden gewaardeerd. Ons Mensdeel heeft de keuze om dingen anders te doen: om negatieve zaken positief te waarderen of andersom.

Je wilt iets zielsgraag en als het op je pad komt, kan je ratio er iets anders van maken. Ook de eerdere ervaringen die je in je leven en je omgeving hebt opgedaan, kunnen bijdragen aan een andere keuze.

Op Zielsniveau is het zelfgenezend vermogen volledig aanwezig. Het wordt op Mensniveau beperkt door de emoties.

Je kunt jezelf genezen wanneer je emotioneel volledig in balans bent: volledig emotieloos dus. Dan kun je het helend vermogen uit de Bron scheppen.

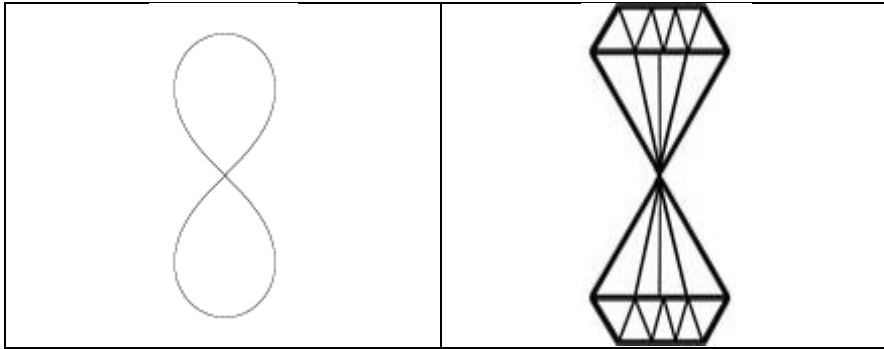
Op dat moment van volledige balans, volledige emotieloosheid, het "absolute nulpunt" doet het er niet meer toe of je geneest of sterft. Daar heb je dan ook geen emotie, geen gevoel of oordeel over.

Als er in die toestand van emotieloosheid geen emotionele weerstand is, kun je beide kanten uit.

Dat is ook het punt van non-dualiteit; vrij van oordeel; aanvaarden wat is.

Als mens bereik je zelden zo'n moment. Je kunt ernaar streven, maar als langdurige toestand is het ook vreselijk saai. En wanneer je volledig emotieloos door het leven gaat, kun je ook eigenlijk niets meer leren.

Je beweegt als het ware langs de lijnen van het oneindigheidsteken.

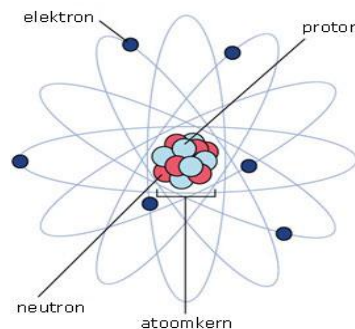

En hoe vaker je dat doet, hoe meer de lijnen gaan lijken op een dubbele kristalvorm.

Elke gebeurtenis en emotie heeft zijn eigen kleur. Kleur die je niet (her)kent, zie je niet. Als je alle kleuren kent/herkent/absorbeert blijft wit over. Dus heb je alle volledige ervaringen nodig om alle kleuren te kennen en wit te worden. Kristal.

Stilstand

Stilstand is voor ons lichamelijk al heel moeilijk voorstelbaar: er beweegt altijd wel iets: we zijn immers pure energie in een bepaalde vorm, zoals we eerder hebben gezien.

Vorig jaar bij de bespreking van het thema Voeding en Gezondheid zagen we al dat onze atoomkernen voor een groot deel uit “niets”, uit energie bestaan. Stilstand kan zich voordoen op lichamelijk, geestelijk, spiritueel en ziele-niveau.

Op welk niveau dan ook: het belemmert je in het verkrijgen van nieuwe positieve ervaringen en dus belemmert het de groei van je ziel.

Stilstand kan op alle punten van de kristallijnen of het staande oneindigheidsteken voorkomen en op dat moment kan er sprake zijn van een hulpvraag.

Vergeving

Een moeilijk onderwerp, *Vergeving*. Immers, als ik niet wil oordelen of veroordelen (zie ook Begeleidercriterium 8), hoe kan ik dan vergeven? Daarmee geef ik immers een oordeel over de ander: je hebt iets tegen mij gedaan maar ik neem het je niet meer kwalijk. Alleen de dader zou dan zichzelf kunnen vergeven. Vergeving is dan een vorm van afscheid nemen van degene die je was toe je iemand iets aandeed.

Je hebt **Inzicht** nodig om een keuze te kunnen maken voor vergeving/afscheid. Vervolgens **Acceptatie** om je te realiseren dat het is zoals het is: je kunt de gebeurtenis niet meer ongedaan maken. Daarna volgt de **Keuze** voor wat je ermee gaat doen. En het overdenken van de gevolgen van die keuze.

Op deze wijze vergeven, wil niet zeggen dat je ook vergeet wat er gebeurd is. Integendeel: de gebeurtenis blijft, maar jij als slachtoffer of jij als dader hebt er een andere ervaring van gemaakt. Je kunt er ook voor kiezen om geen inzicht, acceptatie of keuze te maken. Dan blijft de situatie zoals die was en kan er stilstand optreden.

Voorbeeld: ik was directeur van een school. Twee jongens die normaal goede vrienden van elkaar waren, hadden een fikse ruzie. Eén van hen sloeg de ander zodanig dat hij een flinke bloedende snee in zijn hoofd opliep. *Stilstand*

De juf vond dat dat niet zomaar kon worden afgedaan en kwam met het probleem bij mij. Ik riep beide jongens binnen en vroeg aan het slachtoffer wat er was gebeurd, hoe erg hij was geschrokken en of het nog pijn deed. Vervolgens vroeg ik de dader of hij ook erg geschrokken was van zijn

boosheid en de gevolgen daarvan. Hij bezwoer dat hij het nooit meer zou doen. *Inzicht* Natuurlijk moest er wel een passende straf op staan, daar waren beiden het over eens. *Acceptatie* Ik vroeg vervolgens het slachtoffer welke straf hij de dader zou willen opleggen. *Keuze* Het slachtoffer kwam tot twee straffen: duizend keer sorry (na 15 keer was het eigenlijk wel genoeg) en, omdat de dader zo mooi kon tekenen, een tekening voor het slachtoffer. De dader kon dat doen in de pauze, waardoor hij niet kon buiten spelen. Daarna konden beiden weer als vrienden verder. *Herstel*